

JOSIPA LISAC: »MADE IN U. S. A.« – Josipa Lisac pjevačica je o čijem glasu mnogi imaju visoko mišljenje, no kako ona vjerojatno ipak najbolje poznaje samu sebe, ne treba se čuditi što je, uz svog producenta Karla Metikoša, najvatreniji i najpostojaniji član vlastitog kluba obožavatelja.

Made by Josephine Fox

Piše
Dražen Vrdoljak

6. 11. 80

U deset godina objavila je čak tri solistička albuma, tempom koji kao da je posljedica rijetkih napada samilosti prema publici, s tim da bi svaku reinkarnaciju pjevačkog božanstva obično popratio primjereno pompozan ceremonijal. Kada je Josipa Lisac posrijed – nema malih stvari!

Za prvi album, »Dnevnik jedne ljubavi«, okupljena je posebna ekipa probranih instrumentalista na čelu s tada (1973) najperspektivnijim aranžerom mlađe generacije, Branom Živkovićem, koji su pridonijeli Metikoš-Krajačevu konceptualnu tretmanu projekta. Nakon bombastična Janina ludila iz »Gubec-bega« osjetila se dovoljno nadmoćnom da krene na repertoar evergrina od »My Funny Valentine« do »People«, preko Prohaskine »Intime« – jedine skladbe nekog domaćeg autora koju se u posljednjih pet godina udostojila snimiti. Na tom albumu iz 1975. pratio ju je – noblesse oblige! – orkestar zagrebačkih i međunarodnih džezističkih asova, ujedinjenih u »B. P. Convention Big Bandu«. Treba li napomenuti da je dramatičnim skokovima s pop/rocka prvog razdoblja karijere na status »Komedijine« vedete, pa zatim na džezistički obojen »middle of the road«, Josipa Lisac vrlo efektno zamutila sva moguća određenja svog izvođačkog profila? Čini se, međutim, da je njoj i Metikošu bilo mnogo važnije razviti famu o superiornu glasu koji može podnijeti svaku vrstu materijala negoli taj dar prirode usmjeriti u odgovarajući kontekst, što se, dakako, pokazalo sasvim pogašnim.

Oni koji se dive glasu Josipe Lisac vjerojatno su se potajno nadali da će njezin povratak na jugoslavensku glazbenu scenu biti obilježen ne samo novim profesionalnim iskustvom u interpretaciji muzike nego čak i u izboru onoga što odgovara njezinu temperamentu i sklonostima. Pokazalo se, međutim, da su ta nadanja bila neosnovana, i da se ona radije posvetila ispitivanju vlastitih glasovnih mogućnosti negoli istraživanju najpogodnijega repertoara koji bi bolje pristajao njezinu pjevačkom *imageu*.

Album »Made In U.S.A.« još je jedan u nizu poteza Josipe Lisac i Karla Metikoša koji otkriva neshvatljive aspekte djelovanja ovog para, u čemu su oni iznenađujuće dosljedni. Ploča bespri-

jekerno funkcionira: nakon nekoliko uzastopnih preslušavanja za slijed od deset izvedaba ništa vas emocionalno ne veže, a tako, naime, i treba biti s obzirom na to da je riječ o kategoriji »easy listening« glazbe, u kojoj je sve uredno i hladno, odnosno dovoljno »profesionalno korektno« za eventualnu izmjenu naziva u »Make Up U.S.A.« Sve osim prepjevanih stihova Ivica Krajača kojih su rime nategnute poput konopca u najatraktivnijoj igri »Jadranskih susreta«, a karakteristična tekstopiščeva potjera za misaonijim komponentama očituje se i na sljedeći način: »Kad ljubavni problemi / poput pljuska padnu na nas / solidno s garancijom / češ riješit sve za čas... Ti si genije! / čudo prirode! / ti sve na svijetu znaš / i majstor si za sve! / ti si genije / kojeg volim ja...« Odluku da se ovakve i slične stihotvorine otisnu na unutrašnjem ovitku prije bismo mogli shvatiti kao nečiju želju da napakosti autoru. A tek potrošiti više od dvije godine u potrazi za »made in« pjesmama kako bi one skončale u perceptivnom filtru Krajačeva umijeca... mora da postoji neki korisniji način života u Novom Svijetu. U posljednjih sedam godina (točnije: od »Dnevnika jedne ljubavi«) Jugoslavija možda nije postala Eldorado pop i rock-glazbe, ali neporeciva je činjenica da se javio dovoljan broj mlađih autora koji bi svojim skladateljskim doprinosima pomogli Josipi Lisac da snimi zanimljiviji i živopisniji album od »Made In U.S.A.« i pružili joj priliku da tim svojim glasom napokon obilježi neku pjesmu, umjesto da ksenofiliju podmeće kao argument za vjerodostojnost. Ovu opasku trebalo bi, zapravo, uputiti njezinu producentu, koji će nas potihvatima poput »Made In U.S.A.« teško uvjeriti da je Josipi Lisac dodijeljena sporedna uloga na svjetskoj pop-sceni samo zahvaljujući gruboj greški sudbine. A ako pak u dogledno vrijeme izraze i ostvare želju da snime ploču u bestežinskom stanju na Mjesecu, nas će svejedno zanimati samo sadržaj i opravdanost takva pothvata.

Kada se objavljuju godišnje liste najgorih filmova jasno je da na nju neće dospjeti neko anonimno, neambiciozno ostvarenje, već najsкупlji i najbombastičniji promašaj. Prekid petogodišnje šutnje Josipe Lisac mogli bismo ocijeniti po sličnu predlošku.